

Evanghelia veșnică

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

Apocalipsa ne arată că înșelăciunea lui Satana din timpul sfârșitului va fi atât de eficientă, încât cei mai mulți vor alege se închine fiarei și să primească semnul ei. Dar Apocalipsa 14:1-5 ne spune că Dumnezeu va avea totuși o rămășiță de credincioși, un grup de oameni care vor rămâne de partea Sa.

În cele din urmă, oamenii vor ajunge în situația de a alege nu dacă să se închine sau să nu se închine (în definitiv, toți ne închinăm la ceva sau la cineva), ci cui să se închine. Cei ce se închină fiarei vor primi semnul ei pe frunte sau pe mâna dreaptă, ca simbol al deciziei lor de a servi acestui sistem apostat cu mintea și prin acțiunile lor.

Între timp, lumea va asista la o proclamare a Evangheliei de o mare amploare, cum nu s-a mai văzut din Ziua Cincizecimii. Dumnezeu le va transmite oamenilor răzvrățiți niște avertizări înainte ca judecățile Sale să cadă asupra lor. Satana își desfășoară activitatea la nivel global, dar și proclamarea Evangheliei se va face la nivel mondial. Dumnezeu vrea ca niciunul să nu piară, ci toți să fie mântuiți; Hristos a murit pentru toți oamenii. Întrebarea este cine va accepta jertfa Sa și cine o va refuza.

Cu puțin înainte de sfârșit, Dumnezeu trimite avertizări reprezentate simbolic prin trei îngeri care zboară pe cer și strigă tare. Cuvântul grecesc pentru „înger” (*angelos*) înseamnă „sol, mesager”. În Biblie, îngerii reprezintă de multe ori oameni aflați în slujba lui Dumnezeu (Maleahi 2:7; Matei 11:10). Se pare că și acești trei îngeri din Apocalipsa sunt un simbol pentru poporul lui Dumnezeu care are misiunea de a-i duce lumii mesajul Său din timpul sfârșitului.

1. Care este solia primului înger? Ce legături găsim între ea și misiunea încredințată de Domnul Isus ucenicilor și tuturor urmașilor Săi, înainte de a Se înălța la cer?

„Și am văzut un alt înger, care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, **Apocalipsa 14:6** pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” Apocalipsa 14:6

Matei 24:14 „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” Matei 24:14

Evanghelia este vestea bună că Dumnezeu îi salvează pe oameni datorită jertfei lui Isus. Și este „veșnică” pentru că face parte din lucrarea lui Dumnezeu de a recâștiga de partea Sa omenirea căzută, din planul conceput înainte ca noi să existăm (2 Timotei 1:9; Tit 1:2). Evanghelia este atât vestea mântuirii, cât și a judecării – mântuire pentru cei care o acceptă și judecată pentru cei care o refuză.

Cei trei îngeri își anunță soliile „cu glas tare” (Apocalipsa 14:7,9) pentru că sunt urgente, importante și trebuie să fie auzite de toți, fiindcă ele privesc destinul lor veșnic. De aceea, trebuie vestite oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod, fapt semnificativ dacă ne gândim că, în timpul sfârșitului, fiara își va exercita autoritatea primită de la Satana „peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam” (Apocalipsa 13:7). Și lucrarea lui Satana, și proclamarea Evangheliei au o amploare mondială.

Soliile sunt vestite de poporul lui Dumnezeu pentru a combate cele trei spirite demonice ca niște broaște care ies din gura triadei satanice (Apocalipsa 16:13,14), contrafacere a soliilor celor trei în-

geri. Astfel, la sfârșitul timpului, lumea va sta în fața a două mesaje rivale, care vor urmări să îi câștige loialitatea.

Ca adventiști de ziua a șaptea, suntem chemați să ducem Evanghelia în toată lumea. Tu ce faci în mod concret pentru a împlini această misiune?

Luni, 4 martie

Solia primului înger (1)

2. Ce înseamnă să ne temem de Dumnezeu și ce legătură are aceasta cu Evanghelia?

„El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apocalipsa 14:7

Apocalipsa 14:7 cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Apocalipsa 14:7
“Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește **Eclesiastul 12:13,14** poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci

Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire **Romani 7:7-13** la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” Eclesiastul 12:13-14

„Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu pofteshi!” Apoi, păcatul a luat prilejul și a făcut să se nască în mine, prin poruncă,

Apelul de a ne teme de Dumnezeu și de a-I da slavă este adresat prin „Evanghelia veșnică”. Conștientizarea lucrării lui Hristos pentru mântuirea noastră ne determină să răspundem acestui apel.

În Apocalipsa, temerea de Dumnezeu și glorificarea Lui apar împreună (Apocalipsa 11:13; 15:4). Prima definește raportarea corectă la Dumnezeu (Iov 1:8), iar a doua denotă ascultarea de El.

A ne teme de Dumnezeu nu înseamnă a fi speriați de El, ci a-L respecta și a-I oferi locul cuvenit în viața noastră. Poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului sunt cei care se tem de El (Apocalipsa 11:18; 19:5). Cine se teme de El Îi dă slavă prin ascultarea de El (Deuteronomul 5:29; Eclesiastul 12:13) și prin reflectarea caracterului Său (Geneza 22:12).

„A venit ceasul judecării Lui” (Apocalipsa 14:7). Aici este vorba despre judecata preadventă, de dinaintea revenirii Domnului, la care se vede decizia noastră de a-I sluji sau nu cu adevărat lui Dumnezeu (decizie demonstrată de faptele noastre). La finalul ei

tot felul de pofte, căci, fără Lege, păcatul este mort. Odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam, dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit. Și porunca, ea, care trebuia să-mi dea viața, mi-a pricinuit moartea:

148 Pentru că păcatul a luat prilejul prin ea, m-a amăgit și, prin însăși porunca aceasta, m-a lovit cu moartea. Așa că Legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună. Atunci, un lucru bun mi-a dat moartea? Nicidecum. Dar păcatul, tocmai ca să iasă la iveală ca păcat, mi-a dat moartea printr-un lucru bun, pentru ca păcatul să se arate afară din cale de păcătos, prin faptul că se slujea de aceeași poruncă.” Romani 7:7-13

destinul tuturor va fi decis, iar apoi Isus va veni ca să-i răsplătească pe toți după faptele lor (Apocalipsa 22:11,12).

Judecata din Apocalipsa 14 este o veste bună pentru cei care se află într-o relație bună cu Dumnezeu – ea înseamnă răzbunare, mântuire și eliberare. Pentru cei necredincioși, vestea apropierei judecății este un apel de a se întoarce la Dumnezeu și de a se pocăi, fiindcă Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință (2 Petru 3:9). Dar pentru cei ce nu vor să ia seama, este o veste rea.

Ai putea apărea singur la judecata aceasta? Ce verdict ți-ar asigura faptele tale?

Marti, 5 martie

Solia primului înger (2)

La sfârșit, locuitorii pământului se vor împărți în două tabere: cei care se tem de Dumnezeu și se închină Lui și cei care se tem de fiară și se închină ei.

“I s-a dat o gură care rostea vorbe mari și hule. Și i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.

3. Ce pretenții ale fiarei sunt un atac direct la poruncile Decalogului?

Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața Apocalipsa 13:5,6,14-17 fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca Exodul 20:2-11 icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și

Primele patru porunci din Decalog se referă la închinare. Păzirea lor va deveni standardul loialității față de Dumnezeu în criza finală. Ultima bătălie dintre Hristos și Satana se dă în jurul închinării.

Controversa principală din criza finală este evidențiată în solia primului înger. În chemarea de a ne închina „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7) regăsim expresii din porunca a patra din Decalog (Exodul 20:11). Închinarea adusă Creatorului este recunoașterea autorității Sale supreme.

În Decalog și în toată Biblia, închinarea adevărată este strâns legată de adevărata zi de închinare. Sabatul zilei a șaptea este un semn special al relației noastre cu Dumnezeu (Exodul 31:13; robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul

Evangelhia veșnică numelui ei.” Apocalipsa 13:5-6, 14-17

Ezechiel 20:12). Solia primului înger ne arată că la sfârșitul timpului locuitorii pământului vor fi chemați să se întoarcă la închinarea înaintea Dumnezeului Creator și să-I ofere locul convenit în viața lor. Ea combate lucrarea lui Satana din timpul sfârșitului de a-i înșela pe oameni să primească o religie falsă, să slujească și să se închine unui dumnezeu fals. În centrul controversii se va afla porunca a patra, Sabatul zilei a șaptea.

„În timp ce păzirea sabbatului fals – în conformitate cu legea statului, dar contrar poruncii a patra – va constitui o dovadă de supunere față de puterea opusă lui Dumnezeu, păzirea Sabatului autentic, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă de fidelitate față de Creator. În timp ce o categorie va primi semnul fiarei, prin acceptarea semnului de supunere față de puterile pământești, cealaltă va primi sigiliul lui Dumnezeu prin alegerea semnului de loialitate față de autoritatea divină” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 498).

Miercuri, 6 martie

Solia îngerului al doilea

Solia celui de-al doilea înger doilea anunță căderea Babilonului, ca sistem al religiei false.

4. În solia îngerului al doilea, repetarea cuvântului „a căzut” arată că sfârșitul Babilonului este cert. Cum „a căzut” Babilonul dacă el va cădea în viitor?

„Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” Apocalipsa 14:8

„El a strigat cu glas tare și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte, Apoc 18:2

„Și iată că a venit călărime și călăreți doi **Isaia 21:9** câte doi.” **Isaia 21:9** „Apoi a luat iarăși cuvântul și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul și toate icoanele dumnezeilor lui sunt sfărâmate la pământ!”

Babilonul este numit aici „cetatea cea mare”, simbol care își are rădăcina în Babilonul istoric, puterea care l-a opus lui Dumnezeu și care i-a asuprit pe credincioși. În profetația din Isaia 14:12-15

Babilonul îl simbolizează pe Satana și încercările lui de a se face egal cu Dumnezeu. În Apocalipsa, Babilonul din timpul sfârșitului este numele triadei satanice unite cu alte religii false (Apocalipsa 17:5), care vor intra în slujba lui Satana și în opoziție cu poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 13:11-18). Având aroganța Babilonului antic, se va înălța mai presus de Dumnezeu și va căuta să ocupe locul Său. Solia îngerului al doilea îi asigură pe credincioși că sistemul acesta nelegiuit se va sfârși la fel ca Babilonul din vechime.

5. Cum îi determină Babilonul pe locuitorii pământului „să bea” din

vinul desfrânării lui? Ce reprezintă acest vin? “Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a

Apocalipsa 14:8 adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!” Apoc 14:8

17:2 “Cu ea au curvit împărații pământului și locuitorii pământului s-au îmbătat de vinul curviei ei!” Apocalipsa 17:2

18:3 “pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătării ei.” Apocalipsa 18:3

Babilonul este acuzat că adapă toate neamurile din „vinul mâniei” (Ieremia 51:7). Apocalipsa 17 înfățișează Babilonul din timpul sfârșitului ca pe o femeie desfrânată care îi îmbată pe pământeni cu „vinul imoralității” ei (vers. 2). Aceasta ne trimite cu gândul la cele trei duhuri necurate care îi amăgesc pe locuitorii pământului să se închine fiarei și icoanei ei (Apocalipsa 13:11-18). „Vinul Babilonului” reprezintă învățăturile mincinoase și Evanghelia falsă a acestui sistem al religiei apostate.

Numai cei care se găsesc efectiv în Babilon pot „bea din vinul lui”? Ce înseamnă mai exact „a bea din vinul Babilonului”?

Joi, 7 martie

Solia îngerului al treilea

6. Cum sunt caracterizați credincioșii lui Dumnezeu?

Apocalipsa 14:12 “Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:12

Versetele 9 și 10 anunță soarta celor necredincioși, în contrast cu a celor credincioși. În Vechiul Testament, vărsarea mâniei lui Dumnezeu este reprezentată simbolic prin gestul de a bea vin dintr-un potir (Ieremia 25:15,16). Limbajul figurat – „vinul mâniei turnat neamestecat” – arată asprimea judecății de care vor avea parte cei care i se închină fiarei. Vinul neamestecat reprezintă revărsarea mâniei lui Dumnezeu neamestecată cu milă (Psalmii 75:8).

7. Ce se spune despre pedeapsă? Ce clarificări aduc alte pasaje despre declarația: „Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor”?

„va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, și **Apocalipsa 14:10,11** va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!” Apoc 14:10-11

Apocalipsa 20:10-15 „Și diavolul, care-l înșea, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde sunt fiara și prorocul mininos. Și vor fi munciți zi și noapte în vecii vecilor. Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit din fața lui și au fost aruncați în iazul de foc. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții care erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții care erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții a fost aruncat în iazul de foc.” Apocalipsa 20:10-15

Isaia 34:8-10 “Căci este o zi de răzbanare a Domnului, un an de răsplătire și răzbanare pentru Sion. Păraiele Edomului se vor preface în smoală și pulberea lui, în pucioasă; da, țara lui va fi ca smoala care arde. Nu se va stinge nici zi, nici noapte, și fumul lui se va înălța în veci. Din veac în veac va fi pustiit și nimeni nu va trece prin el în veci de veci.” Isaia 34:8-10

Iuda 7 “Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au pofțit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic.” Iuda 1: Chinul în foc și în pucioasă înseamnă distrugere totală. (Geneza

19:24; Isaia 34:8-10). Fumul distrugerii este o imagine biblică bine cunoscută. Focul nu este veșnic ca durată, întrucât Edomul, Sodoma și Gomora nu mai ard în prezent, ci consecințele lui sunt veșnice. În Apocalipsa, „focul veșnic” înseamnă anihilare; focul va dura suficient cât să ardă tot, până nu va mai exista nimic de ars.

Ce ar trebui să determine în noi această perspectivă?

Vineri, 8 martie

Un gând de încheiere

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. (...)

Mesajul va fi transmis nu atât de mult prin argumente, cât prin convingerea profundă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele

au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce rod” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 503).

Vestirea mesajului final al lui Dumnezeu va împărți oamenii în două mari tabere: cei care au o relație cu Dumnezeu și cei care aleg să meargă după fiară. Împărțirea aceasta este reprezentată prin două simboluri: strângerea grâului (Apocalipsa 14:14-16) și culegerea strugurilor ca să fie călcați în teasc (Apocalipsa 14:17-20). Acesta este subiectul capitolelor 17 și 18 din Apocalipsa.

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 38, „Ultima avertizare”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 16–22

1. Cine i-a(u) reproșat lui Moise că nu țara promisă, ci Egiptul era „o țară, unde curge lapte și miere”?

2. Ce i-au zis copiii lui Israel lui Moise după testul toiegeilor?

3. Ce lucru destinat curățirii îl făcea necurat pe cel ce-l folosea sau care se atingea de el?

4. Cui i s-a spus că drumul pe care mergea ducea la pierzare?

Istoria mântuirii, cap. 54

5. Când va forma America protestantă un chip al ierarhiei romane?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 14:7

Pasajul studiat: Apocalipsa 14 descrie tabăra rămășiței aflată în război cu balaurul, război anunțat în Apocalipsa 12:17.

Introducere: În Apocalipsa 14, rămășița apare sub forma celor 144 000 care îl urmează pe Miel oriunde merge El (Apocalipsa 14:1-5). Apariția aceasta este urmată de cel mai cunoscut pasaj pentru adventiștii de ziua a șaptea: soliile celor trei îngeri (vers. 6-13). Capitolul se încheie cu o reprezentare simbolică a revenirii lui Isus și cu strângerea separată a sfinților și a celor răi (vers. 14-20). Studiul de săptămâna aceasta are ca subiect principal soliile celor trei îngeri.

Temele studiului:

I. Rămășița și cei 144 000

Acestea par a fi două nume diferite pentru același grup de oameni.

II. Temerea de Dumnezeu

Apelul de a ne teme de Dumnezeu este un apel la închinare autentică, la respect și la venerație față de Creatorul nostru.

III. Problema principală din Apocalipsa 13 și 14: închinarea

Cuvântul „închinare” apare de opt ori în momentele esențiale ale relației.

IV. Relația dintre judecată și Evanghelie (Apocalipsa 14:6,7)

Judecata și termenii înrudiți au trei sensuri în Noul Testament.

V. Capitolele 13 și 14 din Apocalipsa și prima tablă a Decalogului

În Apocalipsa 13 și 14 există numeroase referiri la primele patru porunci din Decalog.

VI. Primul înger și porunca a patra

Aplicația pentru noi: Secțiunea aceasta ia în considerare relevanța judecății și relevanța Sabatului zilei a șaptea în lumea contemporană.

Partea a II-a: COMENTARIU

Apocalipsa 14 prezintă în detaliu tabăra rămășiței care ia parte la lupta finală anunțată în Apocalipsa 12:17: descrie rămășița (vers. 1-5),

prezintă mesajul ei (vers. 6-13) și rezultatul conflictului, în limbaj simbolic (vers. 14-20).

Temele principale ale studiului 10 pe larg:

I. Rămășița și cei 144 000

Credincioșii lui Dumnezeu sunt numiți „rămășiță” în Apocalipsa 12:17 și „cei 144 000” în Apocalipsa 14:1. Este vorba aici despre două grupuri diferite de credincioși sau despre același grup? Apocalipsa 14:1 conține o aluzie la Ioel 2:32, indicând o împlinire în timpul sfârșitului, pe lângă împlinirea „timpurie” (vezi Faptele 2:21). În cartea lui Ioel, credincioșii lui Dumnezeu sunt cei care cheamă Numele Domnului, care se găsesc pe Muntele Sionului și care sunt numiți „cei rămași”. Apocalipsa 14:1 face referire la Miel, la Muntele Sionului și îi numește pe credincioși 144 000. Aluzia la profeția lui Ioel este cheia pe care ne-o lasă Ioan ca să înțelegem că el descrie aici tabăra rămășiței din ultimul conflict cu balaurul.

II. Temerea de Dumnezeu

Când spunem că ne temem de cineva, vrem să transmitem de obicei ideea că persoana respectivă ne inspiră frică, poate chiar groază. Mulți cititori ai Bibliei conchid astfel că Dumnezeu ne cere să ne fie frică de El. În Biblie însă, termenul „frică” are un sens mai blând atunci când este asociat cu Dumnezeu. În Vechiul Testament, de pildă, frica de Domnul are sensul de venerație sau de admirație față de El: include lucruri precum cunoașterea Sa personală (Proverbele 9:10), împlinirea poruncilor Sale (Psalmii 111:10; Eclesiastul 12:13) și abaterea de la rău (Proverbele 3:7 și 16:6). În Noul Testament, poate avea sensul de admirație și de bucurie plină de respect (Luca 7:16; Faptele 2:43). Ea oferă motivație pentru comportamentul evlavios (2 Corinteni 7:1). Echivalează cu onoarea acordată unui împărat (1 Petru 2:17) și cu respectul manifestat față de un superior (1 Petru 2:18).

În termeni actuali, frica sau temerea de Dumnezeu înseamnă să credem cu adevărat în El, astfel încât să avem o relație reală cu El, să primim avertizările Sale de a ne abate de la rău și să împlinim poruncile Sale, chiar și cele care nu ne convin sau nu ne plac. Înseamnă să trăim și să ne purtăm ca unii care știm că Îl vom da socoteală într-o zi. Potrivit acestui verset, apelul acesta serios va face parte din experiența poporului Său din timpul sfârșitului.

III. Problema principală din Apocalipsa 13 și 14: închinarea

Problema care apare în mod repetat în Apocalipsa 13 și 14 este închinarea. De șapte ori este amintită închinarea fie la balaur, fie la fiară, fie la icoana fiarei (Apocalipsa 13:4,8,12,15; 14:9,11). Tema generală este triada satanică, ce pretinde ca toți locuitorii pământului să i se închine ei în locul lui Dumnezeu. În centrul atenției se află controversa universală legată de caracterul lui Dumnezeu și de faptul că El este singurul care merită să I se aducă închinare. Acesta este subiectul acestei părți a cărții.

Interesant este că, dacă închinarea la balaur și la aliații lui este menționată de șapte ori, închinarea la Dumnezeu este amintită o singură dată, mai exact în apelul din Apocalipsa 14:7 de a ne închina Creatorului. Textul acesta reprezintă punctul culminant al secțiunii. Și cum Apocalipsa 13 și 14 se află la mijlocul cărții, apelul la închinare înaintea Creatorului constituie miezul întregii cărți. Apelul acesta este legat de porunca a patra din Decalog (Apocalipsa 14:7; compară cu Exodul 20:11). Controversa din criza finală a istoriei pământului va fi legată de închinarea la adevăratul Dumnezeu, iar respectarea Sabatului va fi exprimarea închinării autentice.

IV. Relația dintre judecată și Evanghelie (Apocalipsa 14:6,7)

În Noul Testament, judecata este strâns legată de Evanghelie. Mai întâi, judecata a avut loc la cruce (Ioan 12:31; Apocalipsa 5:5-10). Întreaga omenire a fost judecată în Persoana reprezentatului ei, Isus Hristos. Apoi, vedem că în Ioan 3:18-21 și 5:22-25, termenii legați de judecată sunt strâns legați de predicarea Evangheliei. Oamenii de pretutindeni sunt chemați la judecată prin predicarea Evangheliei, în baza deciziei luate cu privire la jertfa lui Hristos pe cruce. Chemarea aceasta la judecată constituie fundalul pe care apar cei patru călăreți (Apocalipsa 6:1-8), așa cum am văzut în studiul 5. În al treilea rând, judecata de la sfârșitul timpului ratifică verdictele pe care le-am dat în dreptul nostru când am auzit Evanghelia (Ioan 12:48). Cartea Apocalipsa păstrează limbajul judecății pentru timpul sfârșitului (Apocalipsa 11:18; 14:7; 17:1; 20:4). În Apocalipsa 14:7, etapa a doua și etapa a treia a judecății se petrec simultan.

V. Apocalipsa 13 și 14 și prima tablă a Decalogului

Fiarele pretind închinare (Apocalipsa 13:4,8,12,15) în contextul în care prima tablă a Legii a fost contrafăcută. Prima poruncă interzice închinarea la alt dumnezeu. Fiara le pretinde oamenilor să i se închine ei (vers. 4,8). Porunca a doua interzice idolatria. Fiara ridicată din pământ creează „un chip”, o „icoană”, care să primească închinare, o autoritate care să primească supunere (vers. 15). Porunca a treia interzice luarea în deșert a numelui Domnului. Fiara se întrece în rostirea de hule (vers. 6). Porunca a patra reprezintă sigiliul legământului, deoarece conține Numele lui Dumnezeu, teritoriul autorității Sale și temeiul domniei Lui (Exodul 20:8-11). Dar fiara le impune oamenilor să primească semnul ei (Apocalipsa 13:16,17).

Secțiunea aceasta a cărții Apocalipsa are ca subiect poruncile lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17; 14:12). În capitolul 13, accentul cade în special pe prima tablă a Decalogului, primele patru porunci, care se referă la relația noastră cu Dumnezeu. Fiara și aliații ei le contrafac pe toate. Contrafacerea aceasta pregătește terenul pentru referirea importantă la porunca a patra din mesajul primului înger (Apocalipsa 14:7; compară Exodul 20:11).

VI. Primul înger și porunca a patra

Mesajul primului înger conține o aluzie directă la porunca a patra din Decalog. Există trei argumente majore în acest sens:

1) Relația strânsă dintre Apocalipsa 14:7 și Exodul 20:11 din punctul de vedere al termenilor folosiți. Ambele pasaje conțin cuvintele: „făcut”, „cerul”, „pământul” și „marea”. De asemenea, amândouă fac referire la Creator.

2) Apocalipsa 14:6,7 conține referiri la mântuire, la judecată și la crearea lumii. Toate cele trei teme corespund primei table a Decalogului (Exodul 20:2,5,6,11).

3) Sunt numeroase referințe la Cele Zece Porunci în această secțiune din Apocalipsa (Apocalipsa 12:17; 14:12, contrafacerea primelor patru porunci din Apocalipsa 13, paralelele verbale din Apocalipsa 14:7). Referirile acestea construiesc o paralelă structurală solidă. Ultimul apel adresat de Dumnezeu omenirii are drept cadru porunca a patra.

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. Din ce cauze este judecata o idee atât de nepopulară printre creștinii de astăzi, în general? În prezent, judecata este ceva indezirabil, dezagreabil. Instanțele de judecată sunt locurile în care nu ne dorim să ajungem, dacă se poate. În Biblie însă, judecata este un lucru mult așteptat și dorit de poporul lui Dumnezeu. Este ocazia în care toate relele de pe pământ vor fi îndreptate. Dacă nu va exista o judecată la sfârșit, atunci niciodată nu va exista dreptate în lumea aceasta.

Pe baza dreptății, unii vor primi răsplata sau, dimpotrivă, vor suferi consecințele faptelor lor. Isus a spus că la judecată se va ține cont chiar și de simplul gest de a-i da unui copil un pahar cu apă. Viața noastră aici are alt sens când știm că fiecare faptă bună, fiecare gest de bunătate contează.

2. Din ce motive va avea Sabatul un rol atât de important în evenimentele finale ale istoriei pământului? De ce contează el atât de mult? Dumnezeu a așezat Sabatul în centrul tuturor lucrărilor Sale, ca zi care să ne aducă aminte de El. Când îl păzim, ne aducem aminte că El a creat lumea (Exodul 20:8-11). El ne-a creat liberi, asumându-și un mare risc (acela de a ne răzvrăti împotriva Lui), ca să Îl putem iubi sincer și ca să ne putem iubi unii pe alții. Nu doar Sabatul, ci întreg Decalogul are menirea de a promova libertatea (Iacov 1:25; 2:12). Ca atare, Sabatul, prin trimiterea lui la geneza lumii, ne aduce aminte că Dumnezeu ne oferă dragoste și libertate.

Sabatul ne reamintește totodată de exod (Deuteronomul 5:15), de marea lucrare a lui Dumnezeu de eliberare a poporului Său. El este un Dumnezeu îndurător care intervine cu putere pentru credincioșii Lui. De asemenea, Sabatul ne reamintește de jertfa Domnului Isus. Între moartea și învierea Sa, Isus S-a odihnit în mormânt. La Golgota, Dumnezeu Și-a arătat caracterul în toată frumusețea lui, iar Sabatul ne amintește acest fapt.

În același timp, Sabatul ne îndreaptă privirea spre înainte, către mântuirea de la sfârșitul timpului (Evrei 4:9-11). Cine are într-adevăr încredere în Dumnezeu va privi Sabatul ca pe o pregustare a odihnei de păcat de care se va bucura întregul univers în veșnicie.